

Има много примѣри за умността на тѣзи маймуна. Единъ рисувачъ ималъ едно питомно шимпанзе. Когато рисувалъ, шимпанзито било всеѣки пѣтъ при него и съ такова внимание гледало, щото рисувачътъ оставалъ очуденъ. Единъ день, като го нѣмало, шимпанзето взело четката и боитѣ и захванжло да рисува. То драскало както си знаело. Като дошълъ рисувачътъ, видѣлъ че рисунката му била зацапана и той се принудилъ да прави нова.

Други шимпанзета сж ги правѣли на войници. Давали имъ пушки и ги учили да правятъ разни упражнения. Други сж биле научавани да ядатъ отъ сѣждоветъ, както человекъ, или да пиятъ вода отъ шише. На други сж давали книги и сж ги научавали да гледатъ вжтрѣ, като че четжтъ, а хората се смѣли, защото никой пѣтъ не изчитали отворената страница. Още много други примѣри има, които показватъ до колко може да се научи маймуната шимпанзе.

ЕДНО ЖЕЛАНИЕ.

ирувай моя кукличко, каза Марийка, азъ ще напишж едно писмо до Исуса“.

Марайка взема перото и започнж да пише желанието си. Ето какво написа:

„Любезний ми Исусе! Азъ желяжж за
Нова година да ми пратишъ единъ голѣмъ, шаренъ папагалъ, който да знае да говори и да ме обича. На куклата ми да пратишъ едно креватче, защото старото ѝ е вече малко; да ми пратишъ и едно течение отъ сп. „*Младина*“. Ако знаешъ още и друго нѣщо, което да е хубаво, то тури и него. Но не забравяй папагала! Съ поздравление, Марийка. Живѣе въ улица „Царь Крумъ № 10“.